

Carina Wallert

Skulptur och teckning på Galleri Lokomotiv

En kort film från 1917 visar Bruno Liljefors i sin arbetsmiljö Österbybruk. Han stakar en kajak ut i vassen för att komma sjöfåglar och vadare nära. I en inhägnad invid ateljén har han en levande räv och en bergguv. Carina Wallert, aktuell utställare på Galleri Lokomotiv, sägs ha varit en uppskattad besökare i Naturhistoriska riksmuseets samlingar där hon studerade de vilda djurens anatomi och fysionomier. Vi vet också att hon gjorde resor för att komma vissa djurarter nära. Med teckningar och skulpturer i brons lyckas hon inte bara avbilda djuren. Hon fångar deras själva väsen. Det som händer i utställningen är att Wallerts respektfulla sätt att förhålla sig till djuren överförs till betraktaren. Man blir vördnadsfull. Liksom inför Liljefors målningar och inför djuren själva om de behagar visa sig när man som människa besöker deras rätta element.

Ett rådjurs väna fysionomi är det enda ofarliga inslaget i utställningen. Wallert ställer oss inför de vildaste av de vilda; en trädleopard, en gepard, hyenor och vildhundar, sifakor i släktet lemurer, hemmahörande på Madagaskar. Svårfångade varelser vars egensinne, vaksamhet och hotfulla uttryck hon till fullo bevarat i porträtten. I flera egna texter meddelar hon sina reflektioner under arbetet med att modellera djuren. Hennes avsikt har varit att gå djupare än till studier av varje djurart. Hon har försökt se människan i djuret, sökt vår egen spegelbild i djurens varelser. Det vore förmätet att argumentera gentemot en konstnär som så väl vet vad hon gör. Men det som gör djupast intryck på mig i Wallerts djurskildringar är att hon låter djuren framträda i egen rätt, som oberoende varelser bortom all underordning.

Om den pågående serien Planet Earth 2 på SVT påstås att vi där kommer djuren närmare än i något tidigare naturprogram. Varje avsnitt avslutas med att vi får veta hur fotograferna gått till väga för att fånga djuren i bild. I umgänget med Wallerts djurporträtt, både de tecknade och de modellerade, skärps vår uppmärksamhet på deras form och kontur. Vi ser gepardens nos, vildhundens spetsade öron och resningen hos den annars så föraktade hyenan. Men i skulpturerna finns också ett redovisande inslag. Hon behåller ofta rester av den teknik hon använt i själva gjutprocessen; luftkanaler, stavar och andra underliggande konstruktioner. Till skillnad från naturfotograferna klipper hon inte bort dessa reminiscenser. De ingår i hennes formvärld.

Carina Wallert har länge varit en önskad gäst hos galleristerna på Lokomotiv. Kontakten uppstod när hon undervisade i formtagning på Konsthögskolan i Umeå. Hon föddes 1952 men avled 2013. God vilja och gott samarbete har samverkat till att hennes verk ändå kan visas i galleriet. Vi får tillfälle att möta ett konstnärskap som mest av allt handlar om: liv.

Text och foto: Margareta Klingberg

Volym 2017-03-22